

SENMANARI HUMORISTICH Y SATIRICH DE BONA MENA

Se trobará en tots los kioscos y demás llochs de venta de periódichs

Número solt: 5 céntims; número atrassat: 10 céntims

SUSCRIPCIÓ

En Barcelona semestre — 2 pesetas
un any — 3

En provincias semestre — 2'50 pesetas
un any — 4

Administració: Fontanella, 5, entresol, 1.ª — La correspondencia al Administrador.

«LO CACICH» Drama inedit en vers per A. Guimerá. Acte 3.er escena última

—¡Oh! Miram fit á fit, malehit monstre.
—¡Pietat!—¡Pietat per tú? T' ha arribat l' hora.
Mos fills y jo venjar volem l' ofensa;
massa qu' havem sofert ton despotisme.

Aquests, mos ciutadans, volen rentarse
sas mans ab sang, com teva, vil è impura.
¡Caiga sobre de tú d' un poble l' odi!
¡Preparat á mori... Hereu Pantorrillas!!

CRÓNICA

CRÓNICA, bona y barato es la següent noticia:

L'altre dia un subjecte que va presentarse á un pis del carrer de la Portaferrisa per cobrar una factura, varen saldarli los comptes á garrotada limpia.

Ho traslado á n' en Cánovas perque pagui ab aquesta moneda al qui l'hi presenti lo compte del dentista Ruiz.

Aquests procediments serían terribles per los acreedors, en cas que 's generalisessin.

Sería necessari anar á cobrar ab trage de corassero.

Lo Circol Tradicionalista solemnizó lo diumenge passat los dias de la senyora Duquesa de Madrit ab un lunch seguit d' un concert.

Los comensals foren 230, presidits pel senyor Duch de Solferino, president del Circol y per lo baró de Albi president de la Joventut Carlista.

Lo primer de brindá va ser don Pio Vilalta que siguió saludat ab merescuts aplausos.

Despres usaren de la paraula los senyors Cò, Condominas, Bernat y Lloret y don Artur Ventura que es un jove dels que més prometen.

Després de recitar una poesia lo senyor Junyent, varen usar de la paraula los senyors Morales, Fortuny y baron de Albi, llegint aquest últim una carta de don Lluís Maria de Llauder alentant á la Joventut Carlista á seguir la missió que está cridada á desempenyar en lo porvenir.

Després de recomenar, com de costúm, la unió y disciplina, va comensar lo concert que va ser de primera.

Per blasfemar com dos energuments van ingresar l'altre dia dos subjectes á la presó.

Ben fet; á lo menos allá no escandalizarán á ningú.

Prompte s' estrenará un drama del distingit autor D. Angel Guimerá titulat *Lo Cacich*.

Segons noticias, l'acció passa á Catalunya y l'objecte que 's proposa l' autor es combatir lo caciquisme.

Me sembla que don Manel no faltará á contemplarse lo seu retrato.

Que miri la nostra lámina y 's convensará de que l'avis d' un amich no pot despreciarse.

Sembla que en lo próxim curs academich desempenyará la cátedra de Dret catalá creada en aquesta Universitat per iniciativa de don Manel Duran y Bas, lo catedrático de Dret internacional don Joan de Deu Trias y Giró.

Los catalans hem d' estar de enhorabona y havem de felicitar de cor al senyor Duran y Bas.

Han visitat nostra redacció los periodichs *El Syl-labo*, *La Frontera* y *El Eco de Gracia*.

Los hi desitjem prosperitat y disposin de casa nostra.

Llegeixo:

«Segun un despacho oficial de Cuba, en varios reconocimientos por las provincias de Matanzas y Habana, nuestras tropas hicieron á los rebeldes un muerto y un herido.»

Tranquilisemnos. Entre morts y ferits, una sabata plena.

Per aixecar un monument á la memoria del senyor Rius y Tauler, l' Ajuntament va acordar obri un concurs.

Los projectes presentats varen ser dotze; tots discutibles y discutits.

Per fi l' Ajuntament ha fallat á favor del seu arquitecte.

Esta bé; l' Ajuntament ha practicat ordenadament la caritat.

Fentsela á si mateix.

Lo *Circol Pelayo* també solemnizó los dias de Donya Berta ab un lunch esplendit.

Los brindis entusiastas y 'ls telegramas á Don Carlos y al *Correo Español* plens de ardor bélich.

¡Se us felicita!

Lo general Arolas se casa.

Miss Elsa va anar á l' Habana á passar una temporada y allí va sorprendrerla la insurrecció.

Vestint l' uniforme de coronel, visitaba als soldats y 'ls repartía cigarros y pessetas donant vivas á Espanya.

Veurala lo general y enamorarsen, va ser tot una cosa.

Un dia lo general va dirli:

—¿A qué no s' atreveix, senyoreta, á visitar la trocha?

—¿Que nó?—exclama la miss. Dintre de tres dias l' hi donaré la sorpresa de visitar-lo.

Y efectivament; un dia, acompanyada de Don Anton Micó y un corresponsal de l' Habana va presentarse á la trocha frente al general Arolas.

Aquest caigué á sos peus enamorat com un burro.

Lo general ha demanat oficialment los *petraccols* per casarse, mentres la Miss se dirigeix á Paris per ferse las robas.

Ara comprench perque en Maceo va passar la trocha de Artemisa, després de assegurar lo general que no la passaria una sargantana, y acaba de passar la de Moron en Maximo Gomez deixant á l' Arolas ab un pam de nas y en posició ridicula.

¿Tants fossos, tantas aspitlleras, tants forts y tants focos de llum eléctrica y sobre tot tants millons gastats en alambres y pals per ni sisquer aturar lo pas d' una senyoreta, mes ó menos miss?

¡Ay Arolas! Lo teu pensament está tant fixo en la teva xicota, que 'm sembla que ni sisquer veus que 'l teu amor nos está causant moltes victimas y molts rals.

Cásat, sí, pero ben aviat y toca las de villadiego: que las trochas no s' han fet pels homes sentimentals y enamoradissos.

La Epoca publica 'ls documents relacionats ab la indemnició Mora, dels quals resulta lo senyor Moret molt mal parat.

Ení altre temps, quan un ministre feya una exegallada, lo poble sabia de quin modo devia arrastrarlo pels carrers.

Pero avuy, un ministre escura la butxaca d' un poble que avans duya barretina y aquest l' obsequia ab banquets y viatges... y vamos, que havem perdut lo seny y la dignitat.

Resultát: Que liberals y conservadors son bestias d' una mateixa rassa. Los uns, aprobaren la indemnició y los altres varen pagarla.

Lo senyor Coll y Pujol tracta d' organisar la secció de brigadasmunicipals, per quant sembla que hi havia molts *señoritos* que 'l dissapte 's presentaban al cobro sens haver tocat de 'n tota la senmana ni un picot ni una barrina.

No dormi, no, senyor Coll; si vol cumplir no l' hi faltará feyna.

EN DEFENSA PROPIA

Senyor *Don Joseph Giralt*.

Molt senyor meu: Desitjant també que la pau de Deu sigui en nosaltres, vaig á contestar la seva carta que en veritat respira fort, molt fort.

Un ferré tindria molta culpa si no sapigues de manejar la llima, pero no te res d' estrany que no manegi la ploma ab molta correcció y soltura; per lo tan, queda vosté dispensat.

Vosté no es tonto, apesar de la seva modestia en afirmar lo contrari pero, vosté no ha interpretat la intenció del MESTRE TITAS, ni siquiera ha llegit be lo que estampa en las sevas primeras páginas.

Jo m' alegro molt de que vosté sigui capás de manifestar lo seu catolicisme y lo seu carlisme en una taberna ahont brillan per la seva ausencia, en general, las ideas religiosas, de la mateixa manera que, diu vosté, va demostrarho al Olimpo quan en Necedal va perimetrarse lo luxo d' escalar aquell temple.

Alguns dels redactors del MESTRE TITAS, no tots, han demostrat diferentas vegadas, ab lo garrot á la ma, las sevas ideas carlistas, y un d' ells, per anyadidura, no camina de segú tan dret com vosté á causa d' una lliberal bala que l' hi travessá la pantorrilla durant la última campanya.

Afirma vosté que nosaltres volem formar un partit neutre; ¿nosaltres? ¡Altre feyna hi há, senyor meu! Lo que nosaltres voldriam es que ne desapareixessin nou déssimas parts y no ne quedés mes que un, lo quin té rahó de ser entre las personas católicas que 's preocupan una mica de las cosas d' Espanya y de la politica.

Repeteixo una y mil vegadas que LO MESTRE TITAS, contra lo que vosté assegura, no ha dit res de mal contra lo Circol Tradicionalista, Centre de Carlistas, Circol Pelayo y Joventut Católica.

Lo que ha censurat precisament LO MESTRE TITAS es, que las tres primeras societats, carlistas, no fossin una mateixa cosa, no estiguessin fortament lligadas per una mateixa comunitat d' ideas é interesos, (y dich ideas sens referirme á las fundamentals del programa carlista) y no com tres societats en aparent pugna y en constants tonterias que de segú disgustan á Don Carlos.

Aixó es lo que ha dit LO MESTRE TITAS y res mes.

Y en quan á la Joventut Católica, modelo de societats d' aquest género y que tants beneficis morals y materials reporta ab las sevas escolas, vetlladas y seccions ab que esta subdividida, dech dirli que 's compon en sa majoria de socis carlistas, pero, carlistas dels que vosté censura ab tanta quimera y tirria.

¡Ay senyor Giralt! vosté viu lluny de Barcelona y desconeix per complert l' assumpto que tracta.

Y a propòsit l' hi recordaré una idea vertida per una augusta persona, referintse als sacerdots:

«Que fassin bons catòlics; que la forsa de la lògica 'ls farà després bons carlistas»
¿Vol saber, encare, alguna altre cosa?
Barcelona, dia de Sant Procopi...
Son afectíssim servidó.

LO MESTRE TITAS.

NOCTURN

La Lluna d' en Pruna
vestida de dol...

La tempestat rugia, ferestega; xiulava
lo vent entre el brancatge, tot desfullat y sech.
L' aigua queya furienta y casi be espantava
sentir del vent la fressa que l' aigua acompanyava
ab furiós espatech.

Mes ¿que hi fá que 'l cel lleni la pluja á samaladas?
¿Qué hi fá que 'l vent arrenqui los roures, com si rés,
y quel torrent arrastri mitj bosch en sas riudades?
Digaume: ¿aixó que importa al que per las fibladas
d' amor te 'l cor encés?

Montat sobre d' un burro, un donçell desafia
los elements en guerra, sens retrocedí un pas,
mes ¡ay! lo pobre burro ja casi defallia;
la sort que trobá ausill, puig que 'l vent l' empenyia
ab forsa pel detrás.

Son cor tan mes glatia quant mes camí avansaba,
—Trip, trap—lo pit l' hi feya com lo tró d' un caball.
Desde la barretina al peus, tot regalava
y á voltas, á ne 'l burro, baixet l' hi murmuraba:
—Quant surtirém del ball?

¿Penseu que 'l pobre Lázaro s' havia tornat lelo
perque ab lo temps que feya corria en la foscor?
¡Ah, no! Que vos responguin Samson, Marsilla, Otelio
y... en Cánovas poeta (malaguanyat pralelo)
y vos dirán: L' amor.

Si, si; l' amor lo feya poch menos que insensible,
anava fent sa via sempre de dret al nás.
aquella forta pluja casi be irresistible
éll la desafiava valent, fort, inflexible...
¡Per fi va veure 'l Mas!

Sa boca va somriure; sos ulls una mirada
lensaren d' amor plena, envers l' antich casal,
que dins de sas entranyas ne tenia guardada
la reina dels seus somnis, la seva hermosa aymada
de rostre angelical.

Ja hi és; baixa del burro... una estaca hi havia
en la paret... lo ferma... l' hi posa 'l morralét:
s' atansa á una finestra... escolta... ¡re 's sentia!
dona tres truchs molt dolos y murmura: ¡Maria!
y ensemps llessá un xiulét.

Al cap d' un molt breu rato, l' hereu de las Roquetas
(ó sia 'l mentat jove) veu que pausadament
s' obran de la finestra las duas portelletas
y... ¡Cuants tonterias s' empecan los poetas (?)
per diverti á la gent!

Voltreganés

UNA PESSETA FILIPINA

Raro exemplar en lo seu género era, en veritat, la senyora Laya. De uns quaranta anys, estatura regular, refetona, ab unas galtas de pa de ral que semblava que l' anarvolés sempre un mal de caixal del dimoni.

¡Y quin génit! Amorós com una fiera femolenca.

Parlava sempre á batzegadas y ab tó de clarinet destrempat, capás de trossejar las orellas mes revingudas.

Sos ulls, semblavan dos ous ferrats encastats en aquella cara vermelloza y plena de sots, que demostraban palpablement que la verola havia fet estragos en aquella fatxada.

Son marit, don Félix Cántarellas, tenia un génit completament oposát. Bonatxás, calmós, aixó si; pero, exacte en lo compliment del seu deber, no havent faltat un sol dia, al despatx dels seus principals.

Caixer d' una important casa industrial de Barcelona, defensaba los seus xixanta drets mensuals que li permetian viure ab certa comoditat dintre de la economia.

—¡Laya dels meus pecats!—deya un dia á la seva costella.—Mira que no aném be. Nó se perquè has de fer portar á las noyas aquests vestits tan plens de galindoinas. Sempre somias truytas y 't pensas que algún marqués carregará ab una sogra com tu y t' equivocas. Las noyas s' han de convenser que sols un jove bó y trevallador pot fer la seva felicitat.

—No m' amohinis ni 'm surtis ab aquestas orgas—responia empipada la senyora Laya—semblas un Jeremias. ¡Deu meu! quin home mes papanatas vareu donarme; sempre jamega.

—Y tu sempre estiras mes lo bras que la manega. Pensa que 'ns fem vells, que las noyas no 's casan y que demá puch caure malalt y llavors ¿qui portará lo pa á casa? Sort que demá cobraré, del contrari 'ns quedariam ja sens una pesseta.

—Deixat dar quatre pessetas falsas com la altre vegada,—digué ab aire amensador la senyora Laya.

—Calla, dona; calla y no 'm moguis mes gresca; Deixam en pau.

Lo dia següent, al arribar don Felix á casa seva, la primera cosa que la senyora Laya va preguntarli va ser, si havia cobrat.

—Si, dona, si; ¿perqué ho preguntas?

—Perqué vull saber si t' han donat cap pesseta falsa. Aném, entra al menjadó y miremo; lo cor me diu que si.

Entraren, y don Felix va treurer quatre bitllets de cinquanta pessetas y cent pessetas mes en plata.

—A veure, Felix, á veure; déixamlos contar. Dos, quatre, sis, vuit, deu... setanta... noranta vuit. ¡Ay! sembra que m' he equivocat; hi tornaré. Dos, quatre, sis, vuit, deu, dotze... ¡Dimontri d' home! Té, una pesseta filipina! Deu meu y que n' ets de busaróch! Té, tórna la y digas que no passen. ¿Ho sents, enza? Sembla mentida que siguis tan babau.

—Calla, Laya; mira que la mosca se m' en puja al nas.

—¿A tú? ¡Cá! Si no t' hi ha pujat may una pussa,

—Laya, Laya; mira que...

—¡Potsé si que encare voldrás tenir rahó! Té, aquí tens los trenta duros y jo 'm quedo los altres trenta per la compra. Ja veurás com de lo que tu no serias capás, ho seré jo desseguida.

Y donant mija volta, cridá á la Quimeta pera que s' arreglés per sotir, y encarantse ab don Felix, ab aire despreciatiu, va dirli:

—Vaya si la faré passar; y prompte.

La senyora Laya y sa filla se llessaren al carrer mes tiessas que un bunyol de cal Tio Nelo.

—Deu lo quart. Fassi lo favor d' un parell de guans.

—Tingui, senyora. Blancs... negres... marrons... creme... Aquests á tres pessetas, pell

bona y duradera.

—Dónguimen dos parells.

—¿L' hi falta alguna cosa més, senyora?

—No. Tingui; sis pessetas.

—Dispensi... Aquesta pesseta es filipina.

—¡Ah! No ho sabia. Aquí 'n te un' altre.

—Que ho passi bé, senyora.

—Bonas tardes.

—Bonas tardes, senyora.

—Aquests vanos que tenen al aparador, ¿son molt cars?

—Dos pessetas; son d' última novetat.

—Ensényimen algúns. Si, son bonichs; dónguimen tres de diferent paissatge,

—Vol que 'ls hi envihi?

—No, gracias. Me 'ls emportaré. Cobri; sis pessetas.

—Moltas gracias.

—Estiguin bons.

—Hasta un altre dia, senyora.

La senyora Laya havia triumfat. S' havian empassat ja la malehida pesseta, y 's somreya complascuda quan sentí una veu que l' hi deya:

—Senyora... senyora... escolti. Miri, tal vegada sens pensarho m' ha donat aquesta pesseta filipina.

—¡Carát! No ho sabia pas. ¡Com no las cohech las pessetas filipinas! Tingui.

—Passihobé, senyora.

La senyora Laya ja comensaba á empiparse, pero al passar per can Cuadros, va veure unas sombrillas molt bonicas y digué á la Quimeta:

—Me sembra que aquí se la menjarán. Entremhi.

—Deu los quart. ¿N' hi ha d' altres colors de sombrillas d' aquellas?

—Si senyora; de color de lila.

—Pues, fassi lo favor...

—¿Veú? Aquests *punyos* son de pur marfil.

—¿Quin preu tenen?

—Dotze pessetas.

—No me 'n pot treurer rés? Me 'n quedaria tres.

—No pot ser de cap modo.

—Bueno. Fássimen portar tres á casa... Cobri... Girona, 38, 4.ta, 2.ª. Vegi si está be.

—Dos, quatre, sis, vuit, deu... Senyora?

—Qué diu?

—Que aquesta pesseta es filipina.

—¡Si que m' han ben trompat! No se pas ahont me l' haurán dada. Aquí 'n te un' altre.

—Está be, senyora. Que ho passin be.

—¡Felix, Felix! ¡Que m' en costas d' enrabias! ¿Qué jo no podré fer passar la pesseta? Ya veurás; Quimeta, com l' engipono á la modista; entremhi.

—Deu l' ajudi, senyora Manuela.

—¡Hola donya Laya! ¿Qué contém de nou?

—Venia á pagarli l' arreglo dels sombreros.

—¡No portava pressa!

—Cobri, cobri, senyora Manuela, que aném un xich depresa. ¿Quant es?

—Quatre duros cada un. Dotze duros.

—No n' hi donaré més que onze.

—¡No pot ser. burrango!

—No vull donarni mes. Aquí 'ls té.

—Gracias... Te, Marianet, cóntals.

—¿Están bons vostés?

—Aixís, aixís. En Félix se queixa algunas vegadas del fetje, pero...

—Mamá, mamá, hi ha una pesseta filipina.

—Si, si que ho es. Ya farà 'l favor de cambiarmela, perque nosaltres no podriam pas ferla passar.

—Aquí 'n te un' altre.

—M' alegre, pues, de véurelas.

—Estigui bona, senyora Manuela.

—Que ho es de burro lo teu pare, Quimeta, al deixarse ensarronar d' aquest modo. A arribar á casa, no 'l deixaré bo pels gats.

Mira, noya, mira, á casa l' adroguer no hi ha ningú mes que l' aprenent darrera del taullell. Entrémhi.

—Escolta Joanet, pújam un quarteró de sucre d' onze rals. Te, tórnam un ral y 't donaré tres pessetas.

—Si es servida, donya Laya. Un ral de volta. Ja 'l pujaré luego.

—Adios, Joanet.

—Hasta un altre rato, senyoretas.

Al entrar al pis, donya Laya va caure reventada sobre una cadira subant com una desesperada, y dirigintse al seu marit li enjegá la següent carretilla:

—¿Y que ho ets de panarra, Félix! he lograt lo que 'm proposava, pero, ja cal que 'm donguis los altres trenta duros, porque mira ¿veus? dels vint duros sols ne queda un ral que m' ha tornat en Joanet de cal adroguer.

—¿Que 't patollas, Laya! ¿Que 'ts boija?

—¿Y tu qu' ets un babau? ¿Que creus que tothom dorm á lo palla com tú, y que una pesseta es un anís de pussa per empassársel sens adonársen? Prou que ho dich jo moltas vegadas que tu ser...

Ninch... Ninch...

—Ves á obrir la porta, que truncan.

Entra en Joanet ab un paquet que deixa sobre la taula, y encarantse ab donya Laya li diu:

—M' ha dit l' amo que 'm cambihi aquesta pesseta filipina que vosté m' ha donat y que ja 'm costa una boleya.

—¿Ah!!—esclamá donya Laya tirantse de nou com un sach de patatas sobre la cadira.

¿Tableau!! que diuhen los francesos.

SAID.

DESDE CASTELLAR

Senyor MESTRE TITAS

Molt distinguit Senyor meu: Saludantlo afectuosament. desitjant que lo seu senmanari tingui llarga vida y puga per molts anys picar las crestas a tothóm, com antiguament havia fet un altre que portava lo matix titol, me preneh la llibertat d' escriurerli la present, per enterarlo de la manera que van las cosas en aquesta industrial població ahont hi há per desgracia moltos pochs católics, apenas cap carli, y si centenars de hipócritas y esceptichs que 's rifican á las personas de bé que tenim necessitat de viurer entre élls pera guanyarnos la trista vida.

Lo mes nou de tot després de l' enterro del virtuós Doctor Pujol Q. E. P. D., á qui jamay aquest poble pot pagarli quant l' hi deu, es lo triduo al Sagrat Cor de Jesús que se celebrá la senmana pasada en el que predicá l' elocuent orador Pare Picó, que per mes que junt ab lo celosissim senyor Regent y vicaris se esforssaren pera donar esplendor en aquells solemnes actes, solsament varen iograr que hi asistissen los pochs beatos que hi há á la població, brillant per la seva ausencia aquellas autoritats y personalitats que no mes s' exhibeixent en aquellas cosas que 'ls hi interessa que 'ls hi veixa la Marquesa.

Si be li he dit que apenas hi ha cap carli, sapi ga no obstant, que son pochs y valents; de tal modo, que tenen format un centre que proximament inauguraran; pues dihuen que tenen ja lo permís competent, si be que per obtenirlo los han fet pasar la pelegrina.

Fa poch que varem tenir lo disgust de veure deixar la vara d' alcalde, á l' home més guapo y ben plantat del poble, el qual durant lo seu exercici ha sapigut demostrar en aquellas cosas que han sortit del seu cap, qu' es una llum exclusivament a proposit pera anar á buscar cargols en dias de pluja.

En las últimas eleccions municipals varen entrar á formar part de tan respectable corporació, dos ó tres de aquells que si tots fossen com élls, altre pel ens lluhiría, pues son personas de iglesia, y de conseqüent de las que no 'a doblegan de qualsevol manera, pesi á qui pesi.

Es ja del domini públich la nova de que va á ser cambiat lo senyor Jutge municipal y hasta se citan las personas que lo han de substituir, entre las que hi posan á un senyó metje, que la majoria no 'l voldrian porque temen conexeria ahont tenen lo mal y crehuen que tal vegada los resceptaria un vomitü massa fort y en tractanse de certas medicinas no hi volen pas sapiguer res. De tots modos, sigui qui sigui 'l nou senyor Jutge, si vol obrar com mana la lley de Deu, ja te segur que suhará y no tindrà fret per mes que glacl.

Lo dia que tingui lo gust de coneixel y saludarlo, á cau d' orella ni diré moltas y de molt grossas, que vosté las sabrá publicar millor que jo.

Entretant sapi ga que aqui te un amic leal, católich de veras y afectuós servidor q. b. s. m.

FLISTIS

Sant Esteve de Castellar, 7 de Juliol de 1897

RESPOSTA OPORTUNA

A consuecencia del reparto de Polonia, lo Bisbe va perdre gran part de la sevas rentas.

En 1776 va presentarse á oferir ios seus respectes al rey de Prusia Federich II, protestan, ó mes ben dit, lliurepensador, qui ab tó de burla va dirli:

—Soch vostre amic, y conto ab la vostra amistat en cas de que San Pere no m' vulguí obrir las portas del cel; espero que tindreu l' amabilitat de protejirme ab lo vostre manto.

A lo que va contestar lo Bisbe:

—Senyor, 'm sembra aixó una mica deficil; porque, vostra majestat me 'l ha retallat de tal modo, que l' heu deixat completament inutil per passar contrabando.

Los que s' han aprofitat de 'ls bens de la Iglesia ja cal que 's recordin d' aquesta surtida del Bisbe de Polonia.

En lo Circol Pelayo

Senyor Director de LO MESTRE TITAS:

Molt senyor meu: Encara que molestántlo tal volta, (*) vaig á donarli compte d' un acte que, donada la promitut ab que va ser organísat, va tenir certa importancia y trascendencia.

Se tracta, senyor Director, de resenyarli breument lo banquet celebrat lo diumenge passat en lo Circol Pelayo per varios Jefes y Oficiais carlistas y molts altres que no ho foren pero que s' honran sent soldats de la mes santa y justa de las causas, en commemoració de la festa onomástica de la Duquesa de Madrit.

A las set y mitja del vespre lo espayós saló del Circol estava profusament iluminat y ab dos rengles de taulas en las quals s' hi asentaren prop de cent comensals. En lo tester s' hi destacaba lo quadro del R... don Carlos de Borbon pintat per lo aventatjat correligionari senyor Fenias. No 'm detindré en descriurer lo «menú» per no molestar la atenció de LO MESTRE TITAS, pero si faré constar que durant l' acte reiná la major armonia, sens que lo delegat del Gobernador, senyor Mallol (persona molt atent y molt digne y que recomanem als seus superiors) hi hagués de intervenir per rés.

Arribada l' hora dels brindis, ja hi varem ser; vingan las canonadas d' ordenansa y lo senyor Soliva, President del acte y de la comisió organísadora, ab paraules gráficas va brindar per tot lo que mes estimem los carlins: per D. Carlos, Donya Berta y D. Jaume y per últim pels companys de armas ausents y presents y 'l valerós exercit de mar y terra que tantas probas dona de ser sofert en Cuba y Filipinas.

Una salva de aplausos coroná 'ls brindis.

L' hi succéhiren en l' us de la paraula los se-

(*) A nosaltres no 'ns molesta res que no sigui anticatolic per lo tant menos nos molesta una veüllada carlista. La proba l' hi donem publicant la seva carta.

nyors Oliveras. Espigó, Marsal (fill) Escolá, Janer, Palmerola y Alegria, quals brindis foren igualment aplaudits.

Per fi de festa se doná lectura de dos telegramas que 's varen remetre, l' un á Venecia, niu le nostres amors y l' altre al director del Correo Español saludant á tots y á cada un dels que componen la gran familia carlista.

Aqui te senyor Director, en resumidas cuentas, l' acte realísat en lo Circol Pelayo.

Si nostre pensament se realísas, promte tindrem ocasió de presenciari un altre acte que tindra gran ressonancia y del qual hi haura teca llarga per LO MESTRE TITAS, jove campeó que té obert devant un horitzo de prosperitat y vida.

L' hi agrahiré la insercio de los anteriors ratllas, y 'm despedeixó de tots vostés hasta un altre dia. De vosté atent y afectíssim

LÁTIGO.

¡MISTICA!

Jo voldria ser floreta, floreta que 'n fes olor; Jo voldria ser floreta per enjoyarvos, Senyor.

Aucellet jo ser voldria, aucellet ben cantador; aucellet jo ser voldria pera cantarvos, Senyor.

Jo voldria ser poeta, poeta d' inspiració; jo voldria ser poeta per ensalsarvos, Senyor,

Solament jo no voldria esser ¡ay! trist pecador; solament jo no ho voldria, per estar ab Vos, Senyor.

H. MARIOEL.

PASSATEMPS

TARGETA

D. A Latorre

PAU.

Formar ab aquestas llettras lo nom d' una població catalana

ACRÓSTICH

ACRÓSTICH grid with dots and asterisks for forming a name.

Sustituir las lineas de punts per tituls de dramas cataláns, procurant que la linea vertical d' estrellas dongui lo nom del seu autor.

SOLUCIONS DE LA SENMANA ANTERIOR

Xarada: Filomena

CORRESPONDENCIA

- H. Maricel.—Ho publicarém. X. A.—No es prou correcte, moralment parlant. Jordi.—Corretgit, podria passar. Quimet.—Deixi al carlistas, que altre feyna tenen. Ambrós.—La seva carrabina y 'ls seus versos van per un mateix caní. Joanet.—Perfectament y gracias; la próxima senmana. Vosté val. J. Sigrans.—Lo Mestre Titas lo felicita y l' hi ofereix sa amicitat. A. Pallejá.—Aprofitaré alguna cosa.

Tip. Lit. J. JUTGLAR, Passatge Hort dels Velluters, 2. (Plassa de Sant Pere)